

Noaptea de mai

Alexandru Macedonski

Astfel: fiindca apogeul la care sufletul atinge
Cind poarta cintece-ntre aripi da nastere la razvratiri,
Se poate crede ca vreodata ce e foc sacru se va stinge
Si muzele ca vor ramine amagitoare naluciri ?
Vestalelor, cind in picioare altarul vostru s-afla inca,
Si primavara cind se-ntoarce si astazi ca si alte dati,
Si perschimbat cind nu se afla pamintul falnic intr-o stinca,
De ce v-ati reurca in sfera abstractelor seninitati ?
Inchisa daca va e lumea, recoboriti-va-ntre roze
Parfumele din mai inalta reinnoite-apoteoze,
Si-n noaptea blonda ce se culca pe cimpenesti virginitati
Este fioru-mpreunarii dintre natura renascuta
S-atotputerea Veciniciei de om abia intrevazuta.
Veniti : privighietoarea cinta, si liliacul e-nflorit;
Cintati : nimic din ce e nobil, suav si dulce n-a murit.
Simtirea, ca si bunatatea, deopotriva pot sa piara
Din inima imbatrinita, din omul re ajuns o fiara,
Dar dintre flori si dintre stele nimica nu va fi clintit,
Veniti : privighetoarea cinta si liliacul e-nflorit.
Se poate crede ca vreodata ce e foc sacru se va stinge, -
Cind frunza ca si mai inainte sopteste frunzei ce atinge ?
Cind stea cu stea vorbeste-n culmea diamantatului abis,
Izvorul cind s-argintuieste de alba luna care-l ninge,
Cind zboara freamete de aripi in fundul cerului deschis ?...
Vestalelor, daca-ntre oameni sunt numai jalnice nevroze,
E cerul inca plin de stele, si cimpul inca plin de roze,
Si pina astazi din natura nimica n-a imbatrinit...
Iubirea, si prietenia, daca-au ajuns zadarnicie,
Si daca ura si tradarea vor predomini in vecinicie...
Veniti : privighietoarea cinta, si liliacul e-nflorit.
Vestalelor, daca-ntre oameni sunt numai jalnice nevroze;
Pamint si spatiu isi urmeaza sublimitele metamorfoze,
Rasare cite-o noua floare, apare cite-un astru nou,
Se face mai albastru adincul, si codrul mai adinc se face ,
Mai dulce sunetul dc fluier, mai lenes:i a neptei pace,
Mai racoroasa adierea, mai viu al stincilor ecou
Mucigaitul smirc al vaii cu poezie se vestminta,
Pe prefiratele lui ape pluteste albul nenufar...
O mica stea e licuriciul, si steaua este un mic far,
In aer e parfum de roze. -- Veniti : privighietoarea cinta.

Posomorirea fara margini a noptilor de altadata,
Cind sufletul pentru sarcasme sau deznadejde sta deschis,

Cu focul stins, cu soba rece, ramase-n urma ca un vis.
E mai si inca ma simt tinar sub inaltimea instelata.
Trecu talazul dusmaniei cu groaza lui de nedescris
La fund se duse iar gunoiul ce inaltase o secunda
Si stinca tot ramase stinca, si unda tot ramase unda...
Se lumina intinsa noapte cu poleieli mingiitoare,
Si astazi e parfum de roze si cintec de privighetoare.

Vestalelor, numai o noapte de fericire va mai cer.
Pe jgheabul verde al cismelei un faun rustic c-o naiada
S-au prins de vorbe si de glume sub licaririle din cer;
Columnbe albe bat din aripi si visurile vin gramada,
Iar picaturile urmeaza pe piatra lucie sa cada...
Basmesc de vremile batrine, cind zinele se coborau
Din limpezimile arlbastre, si-n apa clara se sldau...
Reinviaza ca prin farmec idilele patriarcale
Cu feti-frumosi culcati pe iarba izbindu-se cu portocale:
Pe dealuri clasice s-arata fecioare in camasi de in
Ce-n miini cu amforele goale isi umplu ochii de senin,
Si printre-a serii lacramare de ametiste si opalc,
Anacreon re-nalta vocea, dialogheaza Theocrit...
Veniti : privighetoarea cinta in aerul imbalsamit.

E mai si inca ma simt tinar sub inaltimea instelata...
Halucinat cind este-auzul, vederea este fer
Aud ce spune firul ierbeii, si vad un cer de aripi plin,
M-asez privind in clarul lunei sub transparenta atmosferei
Si-n aeru-mbatat de roze sfidez atingerea durerei
Cu cintece nalucatoare cum sunt candorile de crin
O! feeric a naturei, desfasura-te in splendoare,
Regret suprem al fiecarui in tainicul minut cind moare,
Fiindca tu esti pentru suflet repaos dulce si suprem.
O ! feerie a istoriei, vindecatoare de nevroze,
Ce ne-mbunesti fara stiinta si ne mingii fara sa vrem,
Regret suprem al fiecarui, desfasura-te in splendoare
In aer cu parfum de roze si cintec de privighetoare.
Veniti, privighetoarea cinta in aeru-mbatat de roze.

Voind sa uit ca sunt din lume, voiesc sa cred ca sunt din cer...
Vestalelor, numai o noapte de fericire va mai cer,
Si-aceasta noapte fericita la gitul ei cu salbi de astre
S-a coborit pe flori roz-albe si pe padurile albastre,
A-ntins subtirile-i zabranic si peste cimp si peste vai
A-nseilat nemarginirea cu raze de argint si aur
Si o cusu cu mii de fluturi si o brazda cu mii de cai;
A revarsat peste lot locul dumnezeiescul ei tezaur,
In atmosfera stravrezie impaciurea si-a intins,
Facu sa sune glas de bucium la focul stinelor aprins,

Facu izvorul sa-l inghine, padurea sa se-nveseleascab,
Orice durere sa-nceteze, si poezia sa vorbeasca.
Pe om in leaganul ei magic il adormi -- si el uita -
Cu clarobscur masca uritul se sterse formele prea bruste, -
Facu sa taca zLirniirea adunaturilor de muste,
Si zise vailor sa cinte si dealul nu mai pregeta,
Si zise vailor sa cinte, si vaile se ridicara,
Cu voci de frunze si de ape, cu soapte ce s-armonizara,
Si zise pasarei sa cinte, si la porunca uimitoare,
Se inalta parfum de roze si cintec de privighietoare
Iar cind si mie-mi zise: „Cinta !”, c-un singur semn ma desteapta,
Spre inaltirni neturburate ma reurca pe-o scara sfinta...
In aeru-mbatat de roze, veniti : -- privighietoarea cinta.